

## Levél a főszerkesztőnek

Kedves Főszerkesztő Úr,

e nem csupán megkésett, de minden bizonnyal el is késett válaszra nincs és nem lehet mentség. (4 hetenkénti több napos haematológiai kezelése, egyéb – mindannyiunkéhoz hasonlatos és depressziós – nyüगेim sem.)

Gerelyes Endre! A *Tekintetben* épp öt éve – halála 27. évében – Onagy Zoltán írt róla, tavaly az ő hosszú levelével kezdődött a Gáll Istvánnak címzett levélöszeállítás. Én nem ismertem őt személyesen, így hozta a véletlen, de Simonffy Andrással s persze másokkal – Baranyi Feri, Farkas Laci – sokat beszélgettem róla, megvan az a nagyon-nagyon kevés könyve, a *Kilenc percet* is láttam még filmen (vajon megvan-e valahol, mért nem sugározza valamelyik televízió?), és az *Isten veled Lancelot* több ok miatt is fontos élményem volt. (Francia szakon végeztem, ezt az időszakot a legendás és zseniális Győry Jánostól tanultam, és az ebből kinövő jelkép-világot, reneszánszt vajudó középkort pedig atyai barátomtól, Süpek Ottótól.) Vagyis Gerelyes számomra él, meg se halt, mint oly sokan Szabó Istvántól Bólya Péterig, Simonffy Andrától Császár Pistáig, de Galambos Lajost, az Erdélyből meghalni átjött Bajor Andort, Páskándit, Bor Ambrust vagy a mostohábban elfeledett egykori elődödet, Raffai Saroltát is említhetem.

Az igazi kérdés számomra merő értelmetlenség: mit írt volna Gerelyes az elmúlt harminc évben? Ha írt volna egyáltalán. Mert „beszédese” voltak az elhallgatások, a bezárkózások, a szellemi-lelki-fizikai „hajléktalanná” válások. És megint sorolhatnék neveket. (A Kiegyezés utáni harminc esztendő lehetett ilyen; egy-egy többre hivatott tehetség, Asbóth, Petelei, Gozsdu, Toldy István, Justh Zsigmond, és a merkantil fölvirágzás közepette a kóborkutya-lét meg a mostoha emlékezet.)

Ez is oka, hogy most nem tudtam-tudok írást küldeni Neked.

(Saját regényemen – tervezett trilógiám 20 éve már megjelent két könyve után a harmadikon – kínlódom, s amíg az nem ereszt el, novellát is képtelen vagyok írni. Amit ritkán mégis: az nekrológ, és most talán valamit József Attiláról.)

Mivel magam is szerkesztő vagyok – ami egyet jelent azzal, hogy pénzhajkurászó is –, tudom, hogy nem ezt a választ várod-vártad. Becsületesen mégsem írhatok mást. És szégyellem-röstellem Gerelyes meg a többiek miatt. De hát most Gerelyes Endréről kellene beszélni. Hogy tisztességesebben láthassuk önmagunkat.

Kéréseid mégis jólesett, nagyon köszönöm. Barátsággal

Ördögh Szilveszter

Budapesten, 2005. augusztus 8-án